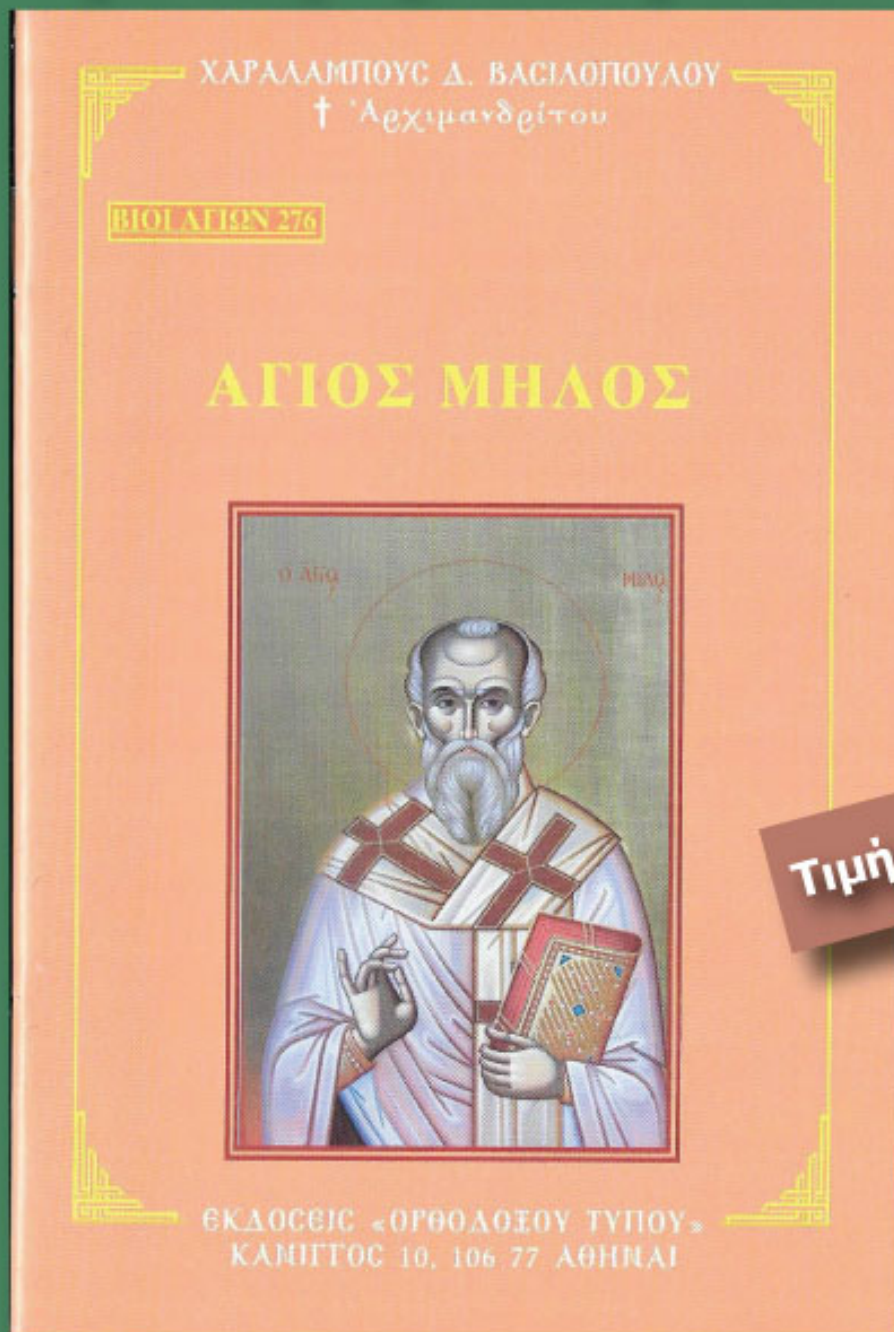

Βιβλία χρήσιμα κι ωφέλιμα για όλη την Οικογένεια!

Μπορείτε να το προμηθευθείτε από τις Εκδόσεις
«Ορθόδοξος Τύπος», Κάνιγγος 10, Αθήναι, Τηλ.: 210 3816206
ή ΜΕΛΙΣΣΑ, Αγ. Σοφίας 41, Θεσσαλονίκη, Τηλ.: 2310 271484

Γράφει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης για τον Άγιο Μίλο (ή Μίλη) και τους μαθητές του:

«Ούτος ο Άγιος Πατήρ ημών Μίλος, εγεννήθη εις ένα χωρίον των Περσών, και αφ' ου εβαπτίσθη, έμαθε τα ιερά γράμματα. Εις καιρόν δε οπού έμελλε να γένη στρατιώτης του βασιλέως των Περσών, όταν έφθασεν εις ηλικίαν, εμπόδισεν αυτόν από το τοιούτον επιχείρημα μία φοβερά και νυκτερινή οπτασία οπού είδεν. Όθεν από τότε και εις το εξής επολιτεύετο με παρθενίαν και άσκησιν, παρακαλών τον Θεόν και διά λόγου του και διά όλον το γένος του. Αφ' ου δε επέρασαν μερικοί χρόνοι, αφήσας την πατρίδα του, έγινε Μοναχός. Και κατοικήσας εις τον τόπον εκείνον, εις τον οποίον ο Προφήτης Δανιήλ είδε τας οπτασίας, όταν ήτον εις Βαβυλώνα, χειροτονήθη Επίσκοπος από τον Επίσκοπον Γέδιον (βλέπε Άγιοι με άγνωστη ημερομηνία εορτής), τον ομολογητήν και μάρτυρα γενόμενον.

Αφ' ου λοιπόν εκοπίασεν ο αοίδιμος, ελέγχων τους εκεί Χριστιανούς, διατί επαρανόμουν με έργα και με λόγια, εδάρθη και εδιώχθη από αυτούς. Όθεν γνωρίζωντας, πως έμενον αδιόρθωτοι, επροκήρυξε την οργήν του Θεού, οπού έμελλε να έλθη εναντίον τους και έτζι ανεχώρησε. Μετά δε παρέλευσιν τριών μηνών, ήλθεν εις έργον η πρόρρησίς του. Επειδή γαρ οι άρχοντες της επισκοπής του, έκαμαν ένα μεγάλο σφάλμα εις τον βασιλέα, από κάποιον συμβεβηκός, οπού ηκολούθησε: τούτου χάριν απέστειλεν ο βασιλεύς στρατιώτας με τριακοσίους ελέφαντας. Και την μεν πόλιν της επισκοπής, κατέστρεψε, τους δε πολίτας αυτής, εθανάτωσεν εν μαχαίρα. Τότε ο Άγιος επήγεν εις τα Ιεροσόλυμα, και ευρήκεν Αμμώνιον τον μαθητήν του Μεγάλου Αντωνίου. Και ποιήσας εκεί χρόνους δύο, εγύρισε πάλιν εις την Περσίαν. Γυρίζωντας δε, επήγεν εις ένα Μοναχόν, όστις εκατοίκει εις ένα σπήλαιον. Βλέπωντας δε, πως εμβήκε μέσα εις το σπήλαιον ένας δράκων, όστις ήτον τριανταδύω πήχεις εις το μάκρος, είπε προς αυτόν. Έφθασεν, ω δράκων, εις εσένα, η οργή του Κυρίου. Και σφραγίσαντος αυτόν του Αγίου με τον τύπον του τιμίου Σταυρού, και εμφυσήσαντος εις αυτόν, ω του θαύματος! ευθύς διερράγη ο δράκων και ενεκρώθη.

Πηγαίνωντας δε ο Άγιος εις την επαρχίαν του, έκτισεν εκεί Εκκλησίαν, εις συγχώρησιν των αμαρτιών του απειθήσαντος λαού του, και με πικρόν θάνατον υπό του βασιλέως θανατωθέντος. Αφ' ου δε επέρασεν εκεί καιρόν πολύν, επήγεν εις πόλιν καλουμένην Κτησιφώντα. Κατά την οποίαν ευρών Σύνοδον Επισκόπων συνηθροισμένην, εστάθη εις το μέσον αυτής, ελέγχωντας τον Επίσκοπον εκείνον, εναντίον του οποίου η Σύνοδος έγινεν. Ο δε Επίσκοπος εκείνος εξευτέλιζε και επερίπαιζε τον Άγιον, καυχώμενος εις τα προβλήματα και εις την σοφίαν του. Προς τον οποίον απεκρίθη ο Άγιος. Επειδή αδιόρθωτος μένεις, αλαζονευόμενος εναντίον των του Κυρίου μου Αρχιερέων, τους οποίους εσυνάθροισε το Πνεύμα το Άγιον, διά τούτο τώρα έφθασεν η οργή του Θεού εις εσένα. Όστις ιδού οπού σε κατασταίνει ημίξηρον, εις χρόνους πολλούς, ίνα διά μέσου της ασθενείας σου ταύτης, σωφρονισθούν οι λοιποί και διορθωθούν. Και ω του θαύματος! μαζί με τον λόγον του Αγίου, έπεσεν αστραποπελέκυ από τους ουρανούς, και έκαμεν αυτόν ημίξηρον: ήτοι μισοξηραμένον. Και έτζι έμεινε μισοξηραμένος δώδεκα ολοκλήρους χρόνους, και ύστερον ετελεύτησεν.

Αναχωρήσας δε από εκεί ο Άγιος, επήγεν εις άλλην πόλιν, της οποίας ο εξουσιαστής έπασχεν από δεινήν ασθένειαν εις διάστημα χρόνων δύο. Όθεν εκείνος μαθών την παρουσίαν του Αγίου, εμήνυσεν εις αυτόν και τον επαρακάλεσε, να υπάγη να τον επισκεφθή ως ασθενή, και να δώση εις αυτόν την ευχήν του. Επειδή δε ο αποσταλείς άνθρωπος εσπούδαζε τον Άγιον να υπάγη ογλίγωρα, ταύτα προς αυτόν απεκρίθη ο Άγιος. Πήγαινε και ειπέ με μεγάλην φωνήν εις τον ασθενή, οπού σε έστειλε, ταύτα σοι μηνύει ο Επίσκοπος. Εν τω ονόματι Ιησού Χριστού, τον οποίον κηρύττω εγώ ο ευτελής και ανάξιος, απόρριψον από λόγου σου κάθε ασθένειαν, οπού σε ενοχλεί. Και περιζώσας την μέσην σου, ελθέ με τα ίδια σου ποδάρια περιπατών, διά να σε ιδώ. Ο δε απεσταλμένος γυρίζοντας, ευθύς οπού είπε ταύτα τα λόγια, ω του θαύματος! ανέλαβεν ο άρχων, και τόσον εδυναμώθη, ώστε οπού, δεν έμεινε πλέον εις αυτόν κανένα λείψανον και σημείον ασθενείας. Όθεν εσηκώθη και επήγε προς τον Άγιον, περιπατών με τα ίδια του ποδάρια. Ρίψας λοιπόν τον εαυτόν του εις τα τίμια ίχνη του Αγίου, και πιάσας τους πόδας του με τα δύο του χέρια, κατεφίλει τούτους, κυλιόμενος επί του εδάφους. Και τον Θεόν ευχαρίστει και εδόξαζε, τον ούτως αυτόν δοξάσαντα. Τούτο το παράδοξον θαύμα του Αγίου πολλούς απίστους ετράβιξεν εις την του Χριστού πίστιν.

Εκεί ευρισκόμενος ο Άγιος, εδίωξε πολλούς δαίμονας από τους πάσχοντας. Και μίαν γυναίκα κλινήρη ούσαν και παράλυτον χρόνους εννέα πιάσας από την χείρα, εσήκωσεν υγιή. Και ένα άνθρωπον, αδίκως κατά άλλου φερόμενον και την αδικίαν βεβαιόνοντα καταφρονητικώς με όρκον, τούτον, λέγω, επειδή εκαταφρόνει και δεν ήκουε τους λόγους του Αγίου, τον έκαμε διά προσευχής του να λάβη εις όλον το σώμα του την λέπραν του Γιεζή, εις διόρθωσιν και άλλων πολλών. Ωστε εκ τούτου όχι ολίγον πλήθος της πόλεως εκείνης επρόστρεξεν εις τον Άγιον, και εζήτησε να δεχθή την πίστιν των Χριστιανών. Και άλλα δε πολλά θαύματα εις διαφόρους τόπους εποίησεν ούτος ο Άγιος. Τούτων δε των θαυμάτων την φήμην ακούσας ο άρχων Βασιλίσκος, έστειλε και έφερε τον Άγιον. Και παραστήσας αυτόν και τους δύο του μαθητάς έμπροσθέν του, επειδή είδε την εις Χριστόν πίστιν αυτών ειλικρινή και ασάλευτον, πολλές βασάνους και τιμωρίας έδειξεν εις αυτούς ο απάνθρωπος. Έπειτα ανάψας από τον θυμόν, ετράβιξε το σπαθί ο ίδιος και εκτύπησεν εις το στήθος τον Άγιον. Ομοίως και ο αδελφός του βασιλέως συμφωνώντας με τον αδελφόν του, εκτύπησε και εκείνος εις την καρδίαν του Αγίου. Ο δε του Κυρίου Επίσκοπος και αθλητής, ζωντανός ακόμη ώντας, είπε προς αυτούς. Επειδή εσείς εσυμφωνήσατε και οι δύο να θανατώσετε εμένα, οπού είμαι αναίτιος: διά τούτο αύριον εις την ιδίαν ταύτην ώραν, θέλει χυθή και των δύο το αίμα σας από τα ίδια χέριά σας: ήτοι θέλετε φονευθήτε ένας από τον άλλον και η μήτηρ σας θέλει γένη άτεκνος. Και ταύτα ειπών, παρέδωκε την ψυχήν του εις χείρας Θεού. Τους δε δύο μαθητάς του Αγίου ανεβάσας ο δυσσεβής Βασιλίσκος επάνω εις δύο βουνά, εκεί τους έχωσε με τας πέτρας.

Κατά την ερχομένην ημέραν λοιπόν, ευγήκεν ο ασεβής Βασιλίσκος μαζί με τον αδελφόν του διά να κυνηγήσουν, χωρίς να ψηφίσουν ολότελα την πρόρρησιν του Αγίου. Ενόμισαν γαρ αυτήν ωςάν μίαν φλυαρίαν. Ευρόντες δε ένα ελάφι και καταφθάσαντες αυτό και οι δύο αδελφοί μόνοι, εστάθησαν αντικρύ ο ένας αδελφός από το ένα μέρος του ελαφίου, και ο άλλος από το άλλο. Και εκτύπησαν και οι δύο τας λόγχας διά να θανατώσουν το ελάφι. Αι δε λόγχαι φερόμεναι με ορμήν,

εμπήχθησαν μέσα εις τας καρδίας των δύο. Η μία, εις την καρδίαν του ενός, και η άλλη, εις την καρδίαν του άλλου. Και έτξι βιαίως απορρίψαντες τας ψυχάς των, εθανατώθησαν και οι δύο. Τα δε λείψανα του Αγίου Μίλου και των μαθητών του ενταφιάσθησαν από τους Χριστιανούς. Επειδή και αυτοί ζώσι παντοτινά, και πρεσβεύουσι διά λόγου μας προς τον Κύριον».

Τέλος, ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης σημειώνει τα εξής: «Σημείωσαι, ότι το Συναξάριον τούτο ευρίσκεται και εις τον χειρόγραφον Παράδεισον των Πατέρων με κάποιαν όμως παραλλαγήν. Εκεί γαρ γράφεται Μιλίσιος ο Άγιος ούτος, όστις εκατοίκει με δύο μαθητάς του εις τα όρια της Περσίδος. Μίαν φοράν δε ευγήκαν εις το κυνήγιον οι δύο υιοί του βασιλέως. Όθεν έστησαν δίκτυα και σχοινία μακράν έως τεσσαράκοντα μίλια. Ίνα ό,τι ζώνον πιασθή εις αυτά κτυπήσωσιν αυτό και θανατώσωσι με κοντάρια. Ευρέθη δε ο γέρον ούτος Μίλος με τους δύο μαθητάς του μέσα εις τα δίκτυα. Βλέποντες δε αυτόν οι υιοί του βασιλέως γεμάτον από τρίχας και άγριον, εξεπλάγησαν και είπον αυτό. Ειπέ εις ημάς, άνθρωπος είσαι, ή πνεύμα; Απεκρίθη δε αυτοίς ο Όσιος. Άνθρωπος είμαι αμαρτωλός, και ευγήκα εις την έρημον διά να κλάύσω τας αμαρτίας μου. Και προσκυνώ Ιησουν Χριστόν τον Υιόν του Θεού του ζώντος. Οι δε υιοί του βασιλέως είπον αυτό. Άλλος θεός δεν είναι έξω από τον ήλιον και την φωτίαν, διά τούτο ελθέ και θυσιάσον εις αυτά. Ο Όσιος απεκρίθη. Εσείς πλανάσθε, διατί αυτά είναι κτίσματα και όχι Θεός. Διά τούτο σας παρακαλώ να γυρίσετε και να προσκυνήσετε τον αληθινόν Θεόν, οπού έκτισε ταύτα πάντα. Εκείνοι δε είπον. Τον κατακριθέντα και σταυρωθέντα λέγεις Θεόν αληθινόν; Ο Όσιος είπε. Και τον σταυρώσαντα την εδικήν μου αμαρτίαν, και θανατώσαντα τον θάνατον, αυτόν λέγω Θεόν αληθινόν. Οι δε υιοί του βασιλέως πολλά βασανίσαντες αυτόν και τους δύο μαθητάς του, ηνάγκαζαν αυτούς να θυσιάσουν. Και τους μεν δύο μαθητάς του πολλά βασανίσαντες, εθανάτωσαν, τον δε γέροντα εις πολλές ημέρας βασανίσαντες, τελευταίον έστησαν αυτόν εις το μέσον. Και ρίψαντες σαΐτας ο ένας, από το έμπροσθεν μέρος, και ο άλλος, από το όπισθεν, τον εθανάτωσαν. Τότε λοιπόν είπεν εις αυτούς εν ω καιρώ εσαΐτεύετο, την ανωτέρω πρόρρησιν του θανάτου των».

Σημείωση: Ορισμένες Αγιολογικές πηγές αναφέρουν τρεις μαθητές, τα ονόματα των οποίων είναι: Εβόρης, Πάπας και Σενόει (ή Σεβόρης) ο Διάκονος (<https://www.saint.gr/2967/saint.aspx>).

Βιβλιοπωλείο «Ορθόδοξος Τύπος», Κάνιγγος 10, Αθήναι, Τηλ.: 210 3816206.